

og regerer over alle disse Forhold uden endog i de vigtigste Anliggender at raadføre sig med Rigsdagen. Den har sine Kommissioner og sine Velfærdsudvalg, der skalter og valter med Borgernes Ejendom og træffer Dispositioner o. s. v. Sammen med Regeringskontorenes Embedsmænd regerer de Herrer i dette Øjeblik paa en bureaukratisk Maade, som man maaske kunde tænke sig, naar Rigsdagen ikke sad inde eller ikke var til at faa fat paa. Men her sidder vi og har den ene store Ferie efter den anden, men ingen har Brug for vor Medhjælp og Medvirkning. De Herrer i den røde Bygning og de ekstraordinære Kommissionsmedlemmer besørger det altsammen Menjer Regeringen virkelig et ret demokratisk Ministerium, synes jeg, at den nok kunde være bekendt at modtage den Haandsrækning, som Folketinget giver den ved at vedtage en Dagsorden, i hvilken vi siger, at ogsaa Folketinget vil være med i dette Arbejde og give Regeringen sin gode Medvirkning. Jeg kan ikke forstaa, hvorfor Regeringen ikke griber dette, om jeg saa maa sige, med begge Hænder. Det rette vilde ubetinget have været ikke at nedsætte saadanne administrative Kommissioner, men derimod parlamentariske Kommissioner, bl. a. ogsaa fordi saadanne har Ret til at forhøre Folk og kræve Oplysning i en ganske anderledes betydelig Udstrækning end disse administrative Udvalg. I og for sig kunde jeg have lyst til at opfordre Regeringen til at gaa den Vej, men Regeringen maa vælge, om den vil følge den ene eller den anden Vej.

Men, som sagt, jeg kan ikke forstaa, hvorfor Regeringen ikke skulde kunne modtage dette, at Folketinget for det første aabent og klart godkendte Regeringens principielle Synsmaade og for det andet fastslog det rent faktiske, at Fastsættelsen af Maksimalprisen paa det indenlandske Brødkorn ikke havde været det rette Middel til at opnaa dette Formaal, og endvidere det sunde Princip, som Regeringen ikke har anlagt, at naar der fremkommer Tab ved Befolkningens Forsyning med Brødkorn til en rimelig Pris, skal dette ikke bæres af de tilfældige Kornproducenter, men af hele Befolkningen. Jeg siger, at forunderligt skulde det være, om en Regering ikke efter en saadan Udtalelse af Folketinget skulde kunne modtage et Tilsagn fra dette om, at det var rede til med Regeringen at drøfte de Veje, som bør følges. Ved at modtage et saadant Tilsagn vil efter

min Mening Regeringen først for Alvor vise, at den er en fuldkommen parlamentarisk Regering, det vil sige vise, at den ikke under den nuværende Situation føler sig som en ensidig Partiregering, men at den er parat til at støtte sig saa vidt muligt til alle Partier og modtage alle Partiers gode Medvirkning, og endvidere vise, at den, selv om den i og for sig mente, at Maksimalprisen Vej var den rette, dog, fordi den ikke under den nuværende Situation følte sig som en ensidig Partiregering, ignorerede det Faktum, at store Dele af det danske Folk føler det som retsstridigt, en retskrænkende Vej, som det vil have skæbnsvangre Konsekvenser for Samfundet fremtidig at slaa ind paa. Jeg kan ikke se, hvad ydmygende der vil være for Regeringen i at modtage en saadan Resolution. Jeg synes, det vilde være saa overordentlig kønt, en harmonisk Afslutning paa disse Dages i saa mange Maader hidsige og lidet tilfredsstillende Debat. Derved vilde netop noget af den Aand, som vi alle forgæves hidtil har paakaldt, komme over det hele, i Stedet for at man nu ved at gennemtrumfe med et tilfældigt Flertal den fra radikale Side foreslaaede Overgang til Dagsordenen netop vil give denne Sag det ensidige partipolitiske Præg, som man beskylder os andre for at have haft for Øje.

J. Andersen: Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin) har for et Øjeblik siden opgivet Prisen paa Majs til 22—23 Kr. De forskellige Partier, med Undtagelse af Socialdemokratiet, har hver for sig opgivet Pristal for Majs, og jeg ønsker i den Anledning at gøre nogle Bemærkninger. Jeg gaar ud fra, at de Pristal, ærede Medlemmer har nævnt i Debatten, er absolut rigtige, at de paagældende ærede Medlemmer har benyttet netop de Priser, de har maattet betale eller skal betale. Men er dette rigtigt, viser det sig, at Medlemmer af Partiet Venstre betaler en Pris af 22 à 24 Kr., Medlemmer af Højre 22 à 23 Kr., Venstremænd, der staar udenfor Partierne, op imod 21 Kr., medens radikale Venstremænd slipper med en Pris af 19½, ned til 14½ Kr. Herved er det med Tallenes Magt bevist, at det er i økonomisk Henseende taabeligt at være moderat, thi det fremgaar med uimodstaaelig Tydelighed af disse Tal, at jo mere moderat man er, des højere Pris maa man betale for sin Majs, og jo mere radikal man er, des billigere